

Sygn. akt X P 849/19

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

we Wrocławiu

w składzie: Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2020 r. we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **A. J.**

przeciwko (...) **S.A. we W.**

o przywrócenie do pracy

postanawia:

umorzyć postępowanie w sprawie na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c., 203 § 4 k.p.c. oraz art. 469 k.p.c.

albowiem

powódka cofnęła pozew bez zrzeczenia się roszczenia.

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 21.02.2020 r., sprostowanego postanowieniem z dnia 12.03.2020 r.

Pozwem z dnia 25 listopada 2019 r. (data wpływu do tut. Sądu) powódka wniosła o przywrócenie jej do pracy na poprzednich warunkach, a w razie niemożliwości lub niecelowości przywrócenia do pracy o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 8.110,89 zł oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje powództwo powódka podniosła, iż zgodnie z umową natomiast powódka miała wykonywać pracę na stanowisku zastępcy kierownika salonu firmowego (...) w P.. Powódka otrzymała wiadomość o tym, że miała świadczyć pracę w salonie w W. w terminie 25 – 27 października 2019 r. Wezwanie do świadczenia pracy w innym mieście niż to wskazane w umowie nie miało charakteru incydentalnego, a stało się procedurą powtarzalną, mającą ścisły związek z likwidacją wszystkich salonów firmowych w P.. Powódka wskazała, że pozwana nie zachowała należytej staranności w zakresie uregulowania kwestii miejsca świadczenia pracy, likwidując wszystkie salony w P. i pozbawiając powódkę możliwości realizacji umowy w P., jednocześnie nadużywając prawa wydawania poleceń pracowniczych zmuszając tym samym do świadczenia pracy w innym mieście celem zapełnienia w ten sposób braków kadrowych. Zdaniem powódki pracodawca użył najdrastyczniejszego narzędzia ukarania pracownika, nieadekwatnie oceniając sytuację, nie biorąc pod uwagę wszystkich okoliczności oraz wzorowego przebiegu pracy powódki. Powódka podkreśliła, że jej życie osobiste było ściśle związane z miastem P., w którym zawarła umowę celem świadczenia pracy w tym mieście. W jej ocenie w sytuacji likwidacji wszystkich salonów w P. pracodawca powinien uregulować tę kwestię z pracownikiem, a nie poleceniami służbowymi zmuszać do wyjazdów bezpośrednio wpływających na życie powódki i jej dzieci.

Pismem z dnia 13 lutego 2020 r. powódka cofnęła powództwo w całości, jednocześnie nie zrzekając się roszczenia, uzasadniając to wyznaczeniem terminu oraz uznaniem swojej właściwości przez Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do rozpatrzenia przedmiotu niniejszej sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Postępowanie w niniejszej sprawie podlegało umorzeniu.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c., sąd umorzy postępowanie, jeżeli powód ze skutkiem prawnym cofnął pozew, strony zawarły ugodę lub została zatwierdzona ugoda zawarta przed mediatorem albo z innych przyczyn wydanie wyroku stało się zbędne lub niedopuszczalne.

Z kolei w myśl art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Zatem do czasu rozpoczęcia rozprawy, czyli wywołania sprawy przez przewodniczącego wystarczy, że powód złoży samo oświadczenie w przedmiocie cofnięcia pozwu.

Cofnięcie pozwu jest cofnięciem wniosku o udzielenie ochrony prawnej roszczeniu procesowemu. Jest wyrazem prawa strony do dysponowania przedmiotem procesu oraz przejawem odwołalności czynności procesowych. W razie skutecznego cofnięcia pozwu udzielenie ochrony prawnej – wydanie wyroku staje się bezprzedmiotowe i niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. W sprawach z zakresu prawa pracy cofnięcie pozwu Sąd uzna dodatkowo za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika (art. 469 k.p.c.).

W niniejszej sprawie powódka oświadczeniem złożonym w piśmie procesowym z dnia 13 lutego 2020 r. powódka cofnęła powództwo w całości, jednocześnie nie zrzekając się roszczenia.

Na skutek oczywistej omyłki, w treści postanowienia z dnia 21.02.2020 r. Sąd wskazał, iż powódka zrzekła się roszczenia. Postanowienie w tym zakresie zostało sprostowane mocą postanowienia z dnia 12.03.2020 r.

W orzecznictwie wskazuje się, że zgodnie z art. 203 § 4 k.p.c. sąd powinien uznać cofnięcie pozwu za niedopuszczalne, gdy stwierdzi przede wszystkim, że strona pod wpływem błędu, podstęp lub przymusu – z jakiegokolwiek strony – działa na swoją niekorzyść lub nie zdaje sobie sprawy z następstw swej czynności przez co czynność ta może grozić jej stratą roszczenia (post. Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1985 r., sygn. akt II CZ 51/85, Legalis).

W ocenie Sądu w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie zaszły przesłanki wymienione w art. 203 § 4 k.p.c. ani w art. 469 k.p.c. i tym samym, wobec art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c. postępowanie w sprawie należało umorzyć, o czym Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.